

רצוא ושוב

1) ומולות רצוא ושוב בפראח פֶּקְזָק: יחזקאל, א, יד

2) פֶּקְזָק לעשנות תושבה, צריך שיזקיה לו שמי בקיאות, והוא בקי קרצוא בקי בושוב, שהוא בבחינת על נגיפיק, בבחינת: אם אפק שמנים שם אתה, שהוא בבחינת בקי בקרוא, ואצעה שאל הוה, שהוא בבחינת בקי בושוב וכו', כאמור לעיל, עין שם.

ונפרוש הפשט הוא, שפעי שיזקיה לילו ברכבי התקשובה, צריך לטער מתקני, שיאחזק עצמו ברכבי ה' תנמיד, בין בעלה בין בירלה, שהם בבחינת: אם אפק שמנים ואצעה שאל וכו', בין בין שיזקה לאיזו עליה, לאיזו מדינה גוזלה, אפר-על-פי-ך אל עמד שם, ולא יסתפק עצמו בזיה, רק צריך שיזקיה בקי בזיה מאיד לידע ולאמון שהוא אצריך ללקת יותר יותר וכו', שהוא בבחינת בקי בקרוא, בבחינת על, שהוא בבחינת: אם אפק שמנים שם אתה.

3) לההה, שאפלו אם יפל, חס ושלום, למקום נשיפל, אפילו בשאול תקויות, גם כן אל יתיאש עצמו לעולם, ותמיד יחשש יבקש את השם יתבנה, ויתזק עצמו בכל מוקם שהוא ככל מה שייכל, כי גם בשאול תקויות נמאנ החם יתבנה, וגם שם יכולו לבקש את עצמו אליו יתבנה, וזה בבחינת: ואצעה שאל הוה, וזה בבחינת בקי בושוב, כי אי אפשר לילו ברכבי התקשובה, כי אם בשבוק בשמי הבקיאות האלו.

ונקדק כבוי זכרונו לבכחה, וככא עטנו זה בלשון בקי, כי היא בקיאות גדולה מאד, שיזקה לידע ליגע עצמו ולטרת בעבודת ה' תנמיד, ואצלות בכל עת להגיא למדינה אבוק יותר, אפר-על-פי-ך אל יפל מושם כבר, ואפלו אם יקעה איה שיזקה, חס ושלום, אפר-על-פי-ך אל יפל בדעתו כלל, יקאים ואצעה שאל הוה, פב"ל ליקוטי מוהרן וכו'.

3) אך האמת שהאדם יוכל לעמוד תמיד על מדרגה אחת, כי החיים רצוא ושוב, שבאו ומסתלק. דהינו, כשהוא דבוק בה' יתברך, הוא מרגיש חיות ותעונג, ואחר כך מסתלק ונופל ממדרגתו, ויש בזה רין דורייתא בטעם הדבר, למה צריך ליפול ממדרגתו. וטעם אחד הוא, כדי שיבאו אחר כך למדריגה יותר גדולה. שבכל דבר צריך להיות העדר קודם להוויה. וכשרוצים להגביה למדריגה יותר גדולה, צריך להיות העדר קודם. לכן צריך ליפול ממדרגה שהוא עכשו. ספר מאור עניין

4) והנה סדר העבודה בעסוק התורה והמצוות הנמשכת מבחינות אהבה עזה זו, היא בבחינת שוב בלבד, כמו שנתבאר בספר יצירה: "אם רץ לבך, שוב לאחד". פירוש, "אם רץ לבך", היא תשוקת הנפש שבלב החל הימני, כשותగברת ומתלהבת ומתלהבת במאד עד כלות הנפש ממש, להשתperf אל חיק אביה חי' החיים ברוח הוא, ויצאת ממארה בגוף הגוף גשמי לדבוקה בו יתברך, איזי זאת ישיב אל לבו אמר ר' אל, כי על כרחך אתה חי בגוף הזה להחיותו, כדי להמשיך חיים עליונים מח' החיים ברוח הוא למטה על ידי תורה חיים, להיות דירה בתחתונים לאחדותו יתברך בבחינת גולוי, כמו שנתבאר לעיל. תניא פרק ג

5) עיין ה "רצוא ושוב" הוא מסמל את זמני החיים המורכבים מעליות וירידות, כך הוא סדר הבריאה! אחר כל עלייה באה ירידה. ואח"כ שוב עליה. רצוא - היא הכמיהה למעלה; שוב' היא הירידה למטה.

על תנודתיות זו מבארים בעלי החסידות, שורשה נעוז במאבק האין סופי שבין הנשמה שבאדם לגוף שבו. נשמת האדם הינה "חילך אל-ק ממעל ממש". היא הורדה לעולם-הזהה ממקומם גבוהה ביותר, שם הייתה דבוקה באורו האין-סופי של הקב"ה. זו ירידת עצמה מבהינתה - "מאיירא רמה לבירה עמייקתא". מובן אפוא, שכן נשמה אלא שאיפה אותה עצמה - להתנער מהגבלוּת העולם הגשמי ולהגיע למירב הדבקות בקב"ה. האבתה הגדולה של הנשמה לבוראה והמשיכה שהיא נמשכת למעלה, זהו 'רצוא' שללה. והוא צריכה להתמודד מול גוף חומרית ומאותנטי המושך כל הזמן כלפי מטה, לארציות ולחומריות. התמודדות זו מצערת ומכאיבה לשנתה אלוקה מעול, זו זה היה תלי' בה בנפילה הראשונה של האדם היא הייתה עוזבת אותו לנפשו.... אך רצון של יוצרה הוא שתישאר בתוככי האדם ותאבך על אישיותו. כפי הנאמר: "על כורחך אתה חי", כי ירידת השם של הנשמה למטה, הרוי היא מנוגדת לרצונה העצמי, היא באה על-כורחה ושלא ברצונה. הירידה הזאת היא ה'שב' - שהנשמה נאלצת לוותר על שלמותה האישית ועל מה שנראה שטוב לה, והוא יורדת לעולם הגשמי ומתלבשת בגוף חומייר, משום שזה רצונו של הקב"ה.

6) דעת ד' באהבה רבה, כשהיא מלאה את האור האמתי שלה, לפי ערכיה של כל נשמה כפי מה שהיא יכולה לשאת ולקבל, היא מבהकת באורה המוחלט את אהבת עולם, אהבת העולם כולם, כל היצורים, וכל חוג החיים וההוו שליהם. אהבת ההוו כולה מלאת את לב הטוביים, החסידיים שבבריות, ושבבנ"א, לאושר של הכל הם מצפים, לאורה ולשםחה של הכל הם מיחלים, הם שואבים את אהבת כל ההוו, המגוננת בירבי יצירה, מהאהבת ד' העלינה, מהאהבת השלמות המוחלטת והגמרה של סבת הכל, מחולל כל ומהיה את כל. כשהאהבה יוצרת מעולם האצלות לעולם הבריאה, היא יורדת בתפרטותה לפרטי פרטים, לניגודים וסתירות, לצורך של צמצום ומינעות ערך ואהבה, לכל פרט מיוחד פרט אחר, ולפרטים רבים בשבייל אחרים הרבים, ולפרטים בכלל מפני כליוותם הcoil. האספקט היא המאיורה של האהבה עומדת היא ברום עולם, בעולם האלוהות. בمكان שאין סתיירות, גבולם וניגודים. רק אושר וטוב, ורחב בין תכלית. כשתולדהה האהבה העולמית יונקת ממנה יש לה הרבה מבעיה היא אינה סובלת גם ברדתה שום קמצנות ורעות עין, כשהיא מוכרתת לצמצם את עצמה, היא מצמצמת את האהבה באהבה, גודרת את הטוב בטוב. משיקי אהבה הללו כשם רואים העולם, ביחס, הח'י, מל' קינטוריות, איבות רדייפות וניגודים, מיד הם ערגים להיות משתתפים בכל חייהם לשאיפות המביאות את הכללות התיים ואחדות, שלום ושלום. הם מרגישים יודעים, שקרבת אליהם שהם ערגים אלה, במלא נשמתם, היא מובילה אותם רק להתחדשותם עם הכלל ובعد הכלל. שמונה קבצים, א.ק'

7) אין להגדיר את מהותה של כניסה ישראלי בגבילים מיוחדים ובתוארים מוגבלים. כוללת היא את הכל, והכל מיסוד כללות נפשה לאלהים, על הרגשנה את המתק ואות הנעם העליון בכל עומק נשמתה, ככל יפעת תעוגוי. והתשואה להאלות בהתלהבות נפש אמותית, מתגלת היא בכל פינותיה, מתגלת בתורה ומצוות, מתגלת במוסר ומידות, מתגלת בהתעלות נפשית, בשירה פנימית, בקדושת הח'ים, בזמן אין חקר, "כלתה נפשי - לאל חי" אורחות ישראל. א.ג.

8) עצמות החפש של להיות טוב לכל, בלי שום הגבלה בעולם כלל, בין ב訓ות הניטבים לבין באיכתו של הטוב, זהו הגרען הפנימי של מהות נשמתה של כניסה ישראלי. זאת היא ירושתה ונחלת אבותיה. הרגש הטוב הזה, לפי גדרו, היקפו ועמקו, כן צריך שייהי מושטר בחכמה גדולה ובגבורה כבירה, למען דעת איך להוציאו אל הפע' בכל גווני. וזהו סוד השתקוקות הגדולה שבאהמה, הנתן לה כוח לחיות ולהתקיים באופן המפליא את לב כל חושב. כניסה ישראלי בעומק חפצה איננה מחולקת מהאלות כלל, היא מלבשת את האלות המתגלת שבעולם הכללי, וחפוצה בהיותה את החפש האליה של טוב ד' לכל ורחמי על כל מעשי. אורחות ישראל. א.ד'